

[Camre]

dør, lungekræft er på fremmarch i byerne, ozonlaget nedbrydes – katastrofernes række er meget lang. Og hvad gør regeringen? Jo, den skærer ned på miljøindsatsen, klart og bevidst. I finansministerens nyeste budgetoversigt for indeværende måned anføres det nyeste skøn for miljøministeriets udgifter i 1986 til 746 mill. kr. og for finanslovsforslaget 1987 til 674 mill. kr., altså 72 mill. kr. mindre. Det er så sent som den 24. i denne måned i dagbladet Aktuelt blevet dokumenteret, at miljøministeren allerede i 1983 i cirkulæreform meddelte landets kommuner, at de i årene 1983–86 burde spare 100 mill. kr. om året på byggeri af spildevandsanlæg. Virkningerne ser man på grundvandet, og man ser det i Kattegat og i andre farvande.

Socialdemokratiet vil ved udvalgsbehandlingen af finanslovsforslaget gøre alt, hvad der er muligt, for at finde et flertal for at ændre miljøministeriets bevillinger opad, sådan at den livsnødvendige miljøindsats kan forøges til et virksomt niveau, og vi forventer, at Det Radikale Venstre nu omsider vil ofre andet end blot ord på den række af redningsplaner, vi hurtigst muligt må iværksætte, mens vi endnu har en chance for at gøre noget.

Jeg kan som et andet centralt område nævne regeringens indgreb over for kommunernes økonomi, dels ved tilskudsnedskæringerne, dels ved straffeaftagelserne, som helt urimeligt rammer skatteyderne, når de igennem deres kommunalpolitikere har valgt at bruge en del af deres indtægt til at få udført vigtige fællesopgaver i kommunen. Disse nedskæringer er eksempelvis årsag til de økonomiske indgreb imod sygehusene, noget, der har forringet behandlingen og skabt lange ventetider mange steder. Forskning og udvikling på sundhedsområdet går i stå, og personalets vilkår forringes lønmæssigt og arbejdsmæssigt for hvert eneste nyt nedskæringsindgreb.

Socialdemokratiet vil af al magt arbejde for at få kommunernes udviklingsmuligheder genoprettet og i ganske særlig grad skabe ordentlige arbejds- og udviklingsvilkår på landets sygehuse.

Jeg skal også nævne hele det sociale område, hvor vi gennem denne regerings fire regeringsår har set en klar nedskæring af realindkomsten for de allerdårligst stillede grupper.

Socialdemokratiet anviste allerede sidste år dækning for at rette disse grupper sociale situation op, idet vi foreslog den retfærdighedshandling at regulere bistandshjælp og dagpenge, efterløn mv. og samtidig ophæve arbejdsgivertilskuddene, som nu er på over 2½ mia. kr. Vi håber, at vi kan finde et flertal i år for de nødvendige ændringsforlag, som kan skabe rimelige vilkår for disse grupper af dårligt stillede mennesker. De Radikale synes jo da i det mindste at kunne tilslutte sig vores tidligere forslag om at ophæve arbejdsgivertilskuddene, og så er der måske håb om, at Det Radikale Venstre vil udvise lidt større social forståelse end ved sidste års finanslovbehandling.

Vi håber i år på en række områder at kunne bevæge Det Radikale Venstre til at medvirke til en større ændring af finansloven end i tidligere år. Vi mener eksempelvis at have opnået enighed med Det Radikale Venstre om en gældssaneringsreform og ændring af studiestøtten. Det er ikke noget, man kan finde på finanslovsforslaget fra regeringen, men vi vil sikre, at det kommer ind ved tredjebehandlingen, selv om jeg naturligvis må erkende, at vi er usikre på, om Det Radikale Venstre magter at støtte os i at gennemføre disse ting, for det er jo vores bitre erfaring, at Det Radikale Venstre ikke gennemfører andre finanslovsindgreb, andre finanslovsopretninger eller -ændringer, end dem, som Det Radikale Venstre kan få lov til hos finansministeren og statsministeren.

Jeg vil også fremhæve, at når vi ser ned over resultatet af dette finanslovsforslag, så gælder det jo, at mange af udgiftsposterne, om jeg så må sige, kunstigt er reduceret. De er nemlig reduceret ved, at byrder er væltet over på mennesker i den private sektor gennem større selvbetaling, egenbetaling, eller hvad man nu kalder det. Endvidere er der på en lang række områder større indtægter, som ikke er skatter og afgifter, men betaling, der modregnes i udgiftssatsen, og derved får man altså et mindre udgiftsbeløb, end man ellers ville have haft. Det er en indirekte forhøjelse af skattetrykket; det regnes ikke ind i procenten, den er sandt at sige også høj nok i forvejen, men det er en klar forøgelse af de byrder, som befolkningen må bære.

Sammenfattende kan man om en række af regeringens finanslovsnedskæringer fastslå, at regeringen sparer centrale dele af velfærds-